

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **O.**, so sídlom v K., proti povinnej **A.**, bývajúcej v K., **o vymoženie 33,19 € (1 000 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 3470/2000, o dovolaní súdneho exekútora **J.** proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. decembra 2008 sp. zn. 3 CoE 137/2008, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 20. júna 2008 č.k. Er 3470/2000-9 zastavil exekúciu a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 2 841 Sk.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach uznesením z 29. decembra 2008 sp. zn. 3 CoE 137/2008 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov exekúcie) zmenil tak, že súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekučného konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil jednak tým, že uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), jednak tým, že konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ku ktorej podľa jeho názoru došlo tým, že mu súd nedoručil odvolanie a neumožnil mu vyjadriť sa k tomuto opravnému prostriedku oprávneného.

Oprávnený sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora ako subjektu oprávneného podať tento opravný prostriedok [viď § 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov], smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Prípustnosť dovolania treba preto posúdiť podľa § 239 O.s.p. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. sa uvádzajú uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie; v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale predchádzajúce odseky neplatia, ak ide (medziiným) o uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť odvolacieho súdu skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pritom § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom

dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd v ňom vymenovaných, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je však samo tvrdenie dovolateľa o existencii procesnej vady tejto povahy; rozhodujúcim je zistenie, že v konaní skutočne k predmetnej vade došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. súdny exekútor nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia dochádza v dôsledku postupu súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožňuje realizácia jeho procesných práv (napr. právo zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok a pod.).

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti súdneho exekútora pred súdom konať.

Podľa § 209a ods. 1 O.s.p. v znení do nadobudnutia účinnosti zákona č. 384/2008 Z.z. (ktoré bolo účinné v čase podania odvolania) platilo, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vety O.s.p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu a či súhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania. Účastníkovi, ktorému súd v rozpore s týmto ustanovením nedoručí odvolanie, sa postupom súdu odníma možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Námietka dovolateľa, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať nesplnením uvedenej povinnosti súdu, nemá oporu v spise. Oprávnený napadol uznesenie súdu prvého stupňa odvolaním z 15. júla 2008, ktoré bolo na tomto súde podané osobne nasledujúci deň. V spise je na č.l. 16 pokyn z 21. júla 2008 na doručenie odvolania povinnému a súdnemu exekútorovi. Tento pokyn bol realizovaný. Ako vyplýva z údajov na doručení pripojenej k č.l. 16 spisu, odvolanie oprávneného bolo súdnemu exekútorovi doručené, a to 22. augusta

2008. Spis bol (až) 22. septembra 2008 predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Z uvedeného vyplýva, že postupom súdov nebola súdnemu exekútorovi odňatá možnosť pred súdom konať.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je vo všeobecnosti prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý však možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie súdneho exekútora procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Dovolací súd nepriznal účastníkom dovolacieho konania náhradu trov tohto konania, lebo dovolateľ nemal úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júla 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková